

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **D. s. p., v. o. s., IČO X**
sídlem Č. l. 1677/17, X P.
zastoupená advokátkou JUDr. Miroslavou Kočárovou
sídlem Moravcova 259/9, 767 01 Kroměříž

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

za účasti: a) **M. L. n. B.**
sídlem T. G. M. 89, X L. n. B.
b) **P., a. s., IČO X**
sídlem n. D. E. B. 1170/24, X P.
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Piňosem
sídlem Kramářova 3379, 750 02 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2020, č. j. 50304/2019-MZE-15111,
ve věci schválení manipulačního řádu vodního díla,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 20. 2. 2020 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2020, č. j. 50304/2019-MZE-15111 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo mj. zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „Krajský úřad“) ze dne 8. 8. 2019, č. j. KUOK 82909/2019, jímž byl k žádosti Povodí Moravy, s. p., podle ustanovení § 115 odst. 18 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), schválen manipulační řád pro jez Osek na řece Bečvě v km 24,666 na pozemku st. p. č. X v k. ú. Lipník nad Bečvou, obec Lipník nad Bečvou, Olomoucký kraj. Žalobkyně rovněž navrhuje zrušení rozhodnutí Krajského úřadu.

II. Žalobní body

2. První žalobní námitka napadá nezákonný postup Krajského úřadu, který rozhodl o převzetí věci od Městského úřadu Lipník nad Bečvou, odbor životního prostředí (dále jen „MěÚ Lipník“), neboť pro tento postup nebyly dány podmínky, v důsledku čehož rozhodoval nadřízený orgán namísto místně příslušného orgánu. Již v roce 2015 probíhalo u MěÚ Lipník vodoprávní řízení o žádosti Povodí Moravy, s. p., rozhodnutím ze dne 30. 8. 2016 nebyl manipulační řád schválen, k odvolání Povodí Moravy, s. p., bylo rozhodnutí o neschválení manipulačního řádu zrušeno a věc vrácena MěÚ Lipník k novému projednání. K projednání již nedošlo, neboť Povodí Moravy, s. p., vzalo po dvou letech žádost zpět a požádalo Krajský úřad o schválení manipulačního plánu v obdobném znění a namísto příslušného vodoprávního orgánu MěÚ Lipník. Podle ustanovení § 115 odst. 19 vodního zákona je v dané věci místně příslušným vodoprávním úřadem MěÚ Lipník, který schválil i manipulační řád pro jez Osek platný do roku 2015. Převzetí věci Krajským úřadem bylo odůvodněno odkazem na ustanovení § 131 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s tím, že se jedná o složitou a komplexní manipulaci s povrchovou vodou. Vodní zákon je přitom lex specialis k správnímu řádu, tudíž ustanovení § 115 vodního zákona vylučuje použití § 131 správního řádu. Ve věci tak rozhodoval orgán, který k tomu neměl pravomoc, a rozhodnutí správních orgánů o převzetí věci jsou nicotná. Z rozhodnutí o převzetí věci ani není zřejmé, v čem konkrétně správní orgány spatřují složitou a komplexní manipulaci s povrchovou vodou, resp. jakými úvahami se při svém rozhodování řídily. MěÚ Lipník schvaluje manipulační řády Povodí Moravy, s. p., od roku 2003, které i v tomto případě podalo žádost u MěÚ Lipník. Krajský úřad navíc rozhodl bez nařízení ústního jednání a bez podkladů, které by si vyžádal od podřízeného MěÚ Lipník.
3. Žalobkyně dále namítá porušení ustanovení § 50 správního řádu spočívající v odmítnutí námitek, které uplatnila před vodoprávním úřadem v řízení probíhajícím v letech 2015-2017. Dle správních orgánů nebylo možné projednat námitky v rámci tohoto vodoprávního řízení. Pokud chtěla žalobkyně tyto námitky projednat, měla je znovu uplatnit v novém řízení. Správní orgány tak odmítly žádost žalobkyně o rozšíření spisu spisem vedeným MěÚ Lipník v předchozím vodoprávním řízení. Tento postup je zcela zmatečný a nezákonný. Pokud bylo rozhodnuto o převzetí věci, žalobkyně předpokládala, že se jedná o pokračování vodoprávního řízení, a že si tudíž Krajský úřad vyžádá spis podřízeného orgánu a při svém rozhodování vezme všechny skutečnosti v potaz. Krajský úřad se však nezabýval námitkami a důkazy účastníků uplatněnými v předchozím vodoprávním řízení a ani účastníky nepoučil, že k nim v nynějším vodoprávním řízení

nebude přihlížet, čímž nezjistil všechny rozhodné skutečnosti, i když mu z jeho rozhodovací činnosti coby odvolacího orgánu bylo známo, že před MěÚ Lipník probíhalo vodoprávní řízení ve stejné věci.

4. Krajský úřad dále pochybil, když nepřipustil žalobkyni předložené důkazy. Rozhodnutím ze dne 18. 6. 2019 zrušil žalovaný rozhodnutí Krajského úřadu ze dne 30. 1. 2019 a věc mu vrátil k novému projednání. Opatřením ze dne 15. 7. 2019 dal Krajský úřad podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu možnost účastníkům řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, na což žalobkyně reagovala předložením dalších důkazů. Krajský úřad však dospěl k závěru o opožděnosti důkazů, neboť účastníci řízení byli již 21. 11. 2018 upozorněni v souladu s ustanovením § 115 odst. 8 vodního zákona, že se upouští od konání ústního jednání a že účastníci mohou své námitky a důkazy uplatnit do 10 dnů ode dne doručení oznámení. Vzhledem k tomu, že původní rozhodnutí Krajského úřadu bylo žalovaným zrušeno, byl Krajský úřad povinen postupovat podle ustanovení § 115 vodního zákona a dát možnost žalobkyni, aby se ve věci nově vyjádřila, navrhla důkazy a případně učinila námitky, neboť se jedná o nové řízení.
5. V poslední řadě žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí potažmo rozhodnutí Krajského úřadu. Žalovaný souhlasil se závěrem Krajského úřadu, že posudek - Posouzení hydroenergetického potenciálu vodního díla S. od firmy Š. z února 2018 mohla žalobkyně předložit jako důkaz již při první výzvě k předložení důkazů ze dne 21. 11. 2018, přičemž tento posudek nepřináší do věci nové skutečnosti. Krajský úřad nepřipustil ani důkaz znaleckým posudkem Ing. O. K. z dubna 2019, neboť nesplňuje náležitosti znaleckého posudku (nebyl sešit, opatřen pečeti a podepsán znalcem) a současně se jedná o irelevantní důkaz nepřinášející žádné nové skutečnosti. Krajský úřad měl žalobkyni vyzvat k doložení originálu znaleckého posudku. Napadené rozhodnutí je tak zcela nepřezkoumatelné, neboť znalecké posudky vyvracejí tvrzení předkladatele manipulačního řádu, avšak dle správních orgánů nepřinášejí do řízení žádné nové skutečnosti. Z napadeného rozhodnutí rovněž není patrné, zda považuje znalecký posudek za řádně předložený, či nikoliv. V napadeném rozhodnutí absentují jakékoliv konkrétní úvahy, které by srozumitelně a určitě odůvodnily vlastní závěry žalovaného. Nepřezkoumatelnost dále spočívá v tom, že správní orgány na jedné straně důkazy nepřipouští, na straně druhé však prohlašují tyto důkazy za irelevantní, neboť nevnašejí nové skutečnosti do vodoprávního řízení. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i nedostatek důvodů.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že ustanovení § 115 vodního zákona určuje, který správní orgán je příslušný vést řízení ve věci, kdežto ustanovení § 131 správního řádu stanovuje podmínky, za nichž může věc převzít nadřízený správní orgán, aplikace jednoho z těchto ustanovení tak nemůže být porušením druhého z nich. Pokud v minulosti stejnou věc posuzoval vodoprávní úřad na úrovni obce s rozšířenou působností, není to důvodem, aby tutéž věc nemohl později převzít nadřízený správní orgán, nastanou-li důvody pro realizaci atrakce. Krajský úřad se ve svém řízení zabýval zcela novou žádostí žadatele P. M., s. p., tudíž nebyl žádný důvod, proč by měl připojovat spis vedený o dřívější jiné žádosti téhož žadatele. Žalobkyni nic nebránilo znovu uplatnit její námitky. Krajský úřad se s důkazními prostředky žalobkyně (znalecké posudky) řádně vypořádal, své závěry zformuloval přezkoumatelným způsobem,

vypořádal všechny uplatněné námitky účastníků, a žalovaný se tudíž s tímto postupem ztotožnil.

IV. Skutková zjištění

7. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 3. 11. 2017 obdržel Krajský úřad žádost P. M., s. p., o schválení manipulačního řádu pro jez Osek na řece Bečvě v km 24,666. Součástí podání byla i žádost o schválení Krajským úřadem namísto příslušného vodoprávního úřadu MěÚ Lipník z důvodu složitosti a komplexnosti manipulací a dotčení subjektů mimo správní obvod obce s rozšířenou působností Lipník nad Bečvou. Krajský úřad dne 7. 12. 2017 rozhodl podle ustanovení § 131 odst. 1 písm. c) správního řádu o převzetí žádosti Povodí Moravy, s. p., a rozhodnutí v této věci namísto vodoprávního úřadu MěÚ Lipník. Rozhodnutí odůvodnil tím, že vodní tok S., jehož délka činí 12,750 km, odbočuje na pravém břehu těsně nad jezem a protéká katastrálními územími Osek nad Bečvou, Proseničky, Prosenice, Lýsky, Přerov a Dluhonice, přičemž náhonem Strhanec je voda přiváděna řadě odběratelů. Manipulacemi na jezu Osek dochází k ovlivnění vodních poměrů ve správním území dvou vodoprávních úřadů - MěÚ Lipník a Magistrátu města Přerova. Proti rozhodnutí o převzetí brojila žalobkyně odvoláním, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 4. 2018, v němž se žalovaný ztotožnil s odůvodněním atrakce Krajského úřadu a současně odmítl námitku žalobkyně, že Krajský úřad bude rozhodovat ve shodě se záměry P. M., s. p.
8. Součástí odvolání žalobkyně proti usnesení Krajského úřadu o převzetí věci byly i námitky podjatosti úředních osob. Po dobu řízení o těchto námitkách bylo vodoprávní řízení přerušeno usnesením Krajského úřadu ze dne 24. 5. 2018. Vzhledem k tomu, že usnesení o námitkách podjatosti nabylo právní moci dne 9. 11. 2018, vydal Krajský úřad dne 21. 11. 2018 oznámení o pokračování vodoprávního řízení (žalobkyni doručeno dne 23. 11. 2018), v němž mj. sdělil účastníkům vodoprávního řízení, že je mu situace v dané lokalitě dostatečně známá, a proto upouští od konání ústního jednání spojeného s místním šetřením, přičemž v souladu s ustanovením § 115 odst. 8 vodního zákona mohou účastníci řízení uplatnit své námitky a důkazy do 10 dnů ode dne doručení tohoto oznámení o pokračování řízení.
9. Rozhodnutím Krajského úřadu ze dne 30. 1. 2019 byl předmětný manipulační řád schválen. Na základě odvolání bylo rozhodnutí o schválení manipulačního řádu zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 6. 2019 a věc byla vrácena Krajskému úřadu k dalšímu řízení. Důvodem zrušení byla skutečnost, že účastníci řízení neměli možnost vyjádřit se ke všem podkladům řízení (k protokolům z měření průtoku vody ve Strhanci).
10. Dne 15. 7. 2019 Krajský úřad podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu sdělil účastníkům vodoprávního řízení, že před vydáním rozhodnutí ve věci mají možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení tohoto sdělení. Součástí sdělení bylo označení podkladů doložených k žádosti o schválení manipulačního řádu. Na toto sdělení reagovala žalobkyně podáním ze dne 22. 7. 2019, jímž v souladu s ustanovením § 36 odst. 1 správního řádu doplnila důkazy znaleckým posudkem Ing. O. K., posouzením hydroenergetického potenciálu vodního díla S. od firmy Š. z února 2018, rozhodnutím MěÚ Lipník ze dne 30. 8. 2016 o neschválení manipulačního řádu a rozhodnutím MěÚ Lipník o povolení s nakládáním s povrchovými vodami.
11. Krajský úřad rozhodnutím ze dne 8. 8. 2019 schválil manipulační řád (viz odst. 1. rozsudku). V odůvodnění zejména uvedl, že posouzení hydroenergetického potenciálu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

vodního díla S. z února 2018 i kopie neplatných rozhodnutí MěÚ z roku 2016 a 2018 měla žalobkyně možnost předložit ve lhůtě stanovené v oznámení o pokračování řízení. K posouzení hydroenergetického potenciálu vodního díla S. z února 2018 uvedl, že jednak byl tento důkaz předložen po uplynutí lhůty stanovené k předkládání důkazů a jednak obsah dokumentu nevnaší do věci nové skutečnosti. Dále Krajský úřad konstatuje obsah a hodnotí závěr tohoto posouzení. Ke znaleckému posudku Ing. O. K. uvádí, že jej nepřipouští jako další důkaz do vodoprávního řízení, neboť nemá potřebné náležitosti znaleckého posudku a navíc jeho obsah nevnaší do řízení nové skutečnosti. Dále uvádí, k jakému účelu byl tento posudek vypracován. Krajský úřad uzavírá, že písemnosti předložené žalobkyní dne 26. 7. 2019 nejsou relevantními důkazy, které by vnašely nové skutečnosti do vodoprávního řízení.

12. Proti rozhodnutí Krajského úřadu brojila žalobkyně odvoláním, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Stran žalobkyní předložených důkazních prostředků aprobejuje žalovaný závěry Krajského úřadu a dodává, že v posouzení hydroenergetického potenciálu vodního díla S. je uveden stávající průtok $2,6 \text{ m}^3/\text{s}$, což je plně v souladu s návrhem manipulačního řádu (potvrzuje tvrzení P. M., s. p., že běžný průtok ve S. se pohybuje okolo $3 \text{ m}^3/\text{s}$). Znalecký posudek Ing. O. K. ze dne 11. 4. 2019 sice nemohl být jako jediný důkaz předložen po zahájení řízení, nicméně nevnaší do řízení žádné nové skutečnosti. Znalec vycházel z neplatného manipulačního řádu z roku 1981, v němž je uveden průtok ve S. $4,5 \text{ m}^3/\text{s}$, nepřihlédl však k poslednímu platnému manipulačnímu řádu pro jez Osek z roku 2010. Celý posudek se navíc netýká projednávané věci, neboť byl vypracován za účelem posouzení správnosti vstupních dat, které byly podkladem pro správní řízení vedené Státní energetickou inspekcí o uložení pokuty, tudíž k němu nelze v tomto vodoprávním řízení přihlížet.

V. Právní posouzení

13. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle ustanovení § 115 odst. 18 vodního zákona *manipulační řád vodního díla schvaluje vodoprávní úřad rozhodnutím.*
15. Podle ustanovení § 115 odst. 19 věty první vodního zákona *zasahuje-li vodní dílo nebo činnost do správních obvodů několika vodoprávních úřadů, je k řízení příslušný ten vodoprávní úřad, v jehož správním obvodu leží rozhodující část tohoto vodního díla nebo v jehož správním obvodu se má vykonat rozhodující část činnosti.*
16. Podle ustanovení § 131 odst. 1 písm. c) správního řádu *nadřízený správní orgán může na podnět příslušného správního orgánu nebo na požádání účastníka věc usnesením převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně u věci, u níž lze mít důvodně za to, že výrazně ovlivní právní poměry účastníků ve správních obvodech více podřízených správních orgánů.*
17. Co se týče prvního okruhu námitek týkajících se atrakce, krajský soud předně konstatuje, že usnesení nadřízeného správního orgánu, jímž si věc v souladu s ustanovením § 131 odst. 1 správního řádu atrahuje místo podřízeného správního orgánu (resp. rozhodnutí o

odvolání proti takovému usnesení) je rozhodnutím, jímž se pouze upravuje vedení řízení (§ 70 písm. c) s. ř. s.) a které není přezkoumatelné samostatnou žalobou ve správním soudnictví; musí proto předcházet rozhodnutí o věci samé, aby případné vady správního řízení způsobené nesprávnou aplikací § 131 správního řádu bylo možno namítat v řízení o žalobě proti meritornímu rozhodnutí. V kontextu nyní projednávané věci je tedy tato žalobní námitka uplatněna včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).

18. Žalobkyně absenci podmínek pro převzetí věci Krajským úřadem namísto MěÚ Lipník dovozuje zejména ze vzájemného vztahu ustanovení vodního zákona a správního řádu. Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že ustanovení § 115 odst. 19 vodního zákona je *lex specialis* k ustanovení § 131 odst. 1 správního řádu. Citované ustanovení vodního zákona mj. stanovuje, který vodoprávní úřad bude místně příslušným k projednání a rozhodnutí věci za situace, kdy vodní dílo zasahuje do správních obvodů několika vodoprávních úřadů. Naproti tomu ustanovení § 131 odst. 1 správního řádu upravuje situace, za nichž může nadřízený správní orgán na podnět příslušného správního orgánu nebo na požádání účastníka věc usnesením převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně. Jinými slovy se jedná o zákonem předvídanou změnu věcné příslušnosti správního orgánu (srov. ustanovení § 10 správního řádu). Předmět úpravy obou dotčených ustanovení je tak zcela odlišný, kdy v jednom případě se jedná o prvotní určení místní příslušnost vodoprávního úřadu (na tomto místě se nabízí užití vztahu speciality k ustanovení § 11 správního řádu), zatímco ve druhém případě se jedná o změnu věcné příslušnosti ve formě atrakce. Vzhledem ke skutečnosti, že vodní zákon neobsahuje speciální úpravu atrakce (ve vztahu k správnímu řádu), je postup správních orgánů dle ustanovení § 131 odst. 1 písm. c) správního řádu v souladu se zákonem (k tomu srov. ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu, dle něhož se tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup).
19. K namítané absenci úvah správních orgánů o důvodnosti či splnění podmínek atrakce krajský soud obecně předesílá, že odvolací orgán dostojí své přezkumné povinnosti i tak, že pouze doplní odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání jsou v takovém případě vyplněny odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, které tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek s rozhodnutím o odvolání. Jinými slovy řečeno, mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Ačkoliv žalovaný v rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobkyně proti usnesení Krajského úřadu o převzetí věci obecně konstatoval, že manipulace s vodou na jezu Osek je souborem komplexních činností, které mohou ovlivnit práva velkého množství osob ve správním obvodu dvou vodoprávních úřadů, ve smyslu shora citované judikatury je nezbytné toto odůvodnění číst ve spojení s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí o převzetí věci. Právě v něm totiž Krajský úřad uvádí, že manipulacemi na jezu Osek je zajišťován běžný průtok do náhonu S., jímž je voda přiváděna řadě odběratelů, a taxativně vypočítává katastrální území, kterými vodní tok S. protéká. Krajský soud přitom považuje takové odůvodněné atrakce za plně přezkoumatelné. Žalobkyně navíc nijak nezpochybňuje samotné naplnění podmínky ustanovení § 131 odst. 1 písm. c) správního řádu, jinak řečeno nepřichází s argumentací, že schválení manipulačního řádu není způsobitelné výrazně ovlivnit právní poměry účastníků ve správních obvodech více podřízených správních orgánů. Pro úplnost soud dodává, že usnesení Krajského úřadu o převzetí věci ani rozhodnutí žalovaného o odvolání proti tomuto usnesení nejsou nicotná,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

jak namítá žalobkyně, neboť atrakci usnesením provedl správní orgán (Krajský úřad) nadřízený původně příslušnému MěÚ Lipník, přičemž o odvolání rozhodoval žalovaný, coby správní orgán nadřízený Krajskému úřadu, tedy správní orgány k tomu věcně příslušné. Stran této námítky krajský soud uzavírá, že v projednávané věci rozhodoval v prvním stupni věcně a místně příslušný vodoprávní úřad. Pokud jde o vydání rozhodnutí Krajského úřadu bez nařízení jednání, tak postup podle ustanovení § 131 odst. 1 písm. c) správního řádu není nijak podmíněn nařízením jednání ve věci. Jinými slovy řečeno, existence zákonného důvodu pro atrakci dle citovaného ustanovení neznamená bez dalšího povinnost správního orgánu nařídit ve věci ústní jednání.

20. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku porušení ustanovení § 50 správního řádu. Předně je třeba zdůraznit, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem a za podmínek zákonem stanovených (§ 2 s. ř. s.). V případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu jsou náležitosti žalobních tvrzení (žalobních bodů) upraveny zejména v ustanovení § 71 odst. 1 písm. d), jakož i v ustanovení § 65 odst. 1, 2 s. ř. s. upravující aktivní procesní legitimaci. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Dané ustanovení přitom nelze vykládat izolovaně, nýbrž ve spojení s ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s., což pro žalobce v důsledku znamená nejen povinnost po skutkové a právní stránce tvrdit nezákonnost (nicotnost) rozhodnutí, ale i zásah do právní sféry a jeho negativní projev v ní (ke konceptu zásahu do právní sféry srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS). Jinými slovy řečeno, pro úspěch (důvodnost) žalobní námítky nestačí tvrdit byť konkrétní nezákonnost či vadu řízení, nýbrž musí přistoupit ještě tvrzení o negativním zásahu do právní sféry žalobce.
21. Žalobkyně vytýká Krajskému úřadu, že se nezabýval námitkami a důkazy účastníků uplatněnými v řízení před MěÚ Lipník probíhajícím v letech 2015-2017, nepoučil je o tom, že k nim nebude přihlížet, na žádost žalobkyně nerozšířil spis v nynější věci o spis vedený MěÚ Lipník, čímž porušil ustanovení § 50 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné skutečnosti. K tomu Krajský soud uvádí, že ačkoliv žalobkyně po skutkové i právní stránce tvrdila potenciální podstatnou vadu řízení způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí, tak neuvedla ničeho k tomu, jakým způsobem se tvrzená vada řízení (nezákonnost) měla negativně projevit v její právní sféře. Žalobkyně nepřichází s argumentací, jaké jí vnesené námitky či navržené důkazy v předchozím řízení před MěÚ Lipník by byly způsobilé v nyní přezkoumávaném vodoprávním řízení přivodit pro ni příznivý výsledek. V žalobě rovněž absentuje tvrzení, jakým způsobem (např. kterými konkrétními listinami) by byla ovlivněna úvaha správních orgánů promítnutá do konečného výsledku řízení, pokud by byl připojen spis MěÚ Lipník, jak požadovala žalobkyně. Neúplné žalobní tvrzení, jakkoliv po skutkové i právní stránce v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. dostatečně vymezené, nemůže představovat důvodnou žalobní námitku, chybí-li část žalobního tvrzení o negativním projevu zásahu do právní sféry žalobkyně. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že je s podivem, pokud žalobkyně považovala nynější vodoprávní řízení za pokračování řízení vedeného

před MěÚ Lipník v letech 2015-2017, neboť sama v žalobě opakovaně uvádí, že P. M., s. p., vzalo svoji původní žádost o schválení manipulačního řádu zpět. Žalobkyni muselo být zřejmé, byla-li navíc již pro odvolací správní řízení právně zastoupena advokátkou, že zpětvzetí žádosti žadatelem nemá za následek přerušování řízení, kde po odpadnutí překážky lze v řízení pokračovat, nýbrž jeho zastavení [§ 66 odst. 1 písm. a) správního řádu]. V kontextu výše uvedeného, kdy žalobkyně kupř. ani netvrdí, jakými úkony správních orgánů jí bylo v nyní přezkoumávaném vodoprávním řízení znemožněno uplatnit veškeré skutečnosti a důkazy vnesené a navrhované v předchozím vodoprávním řízení (2015-2017), čímž by potenciálně mohlo dojít ke zkrácení jejich práv, nezbyvá krajskému soudu, než danou námitku odmítnout jako nedůvodnou.

22. Podle ustanovení § 115 odst. 8 vodního zákona *vodoprávní úřad v písemnosti, kterou nařizuje termín a předmět ústního jednání, upozorní účastníky řízení a dotčené orgány nejméně 10 dnů před ústním jednáním, že závazná stanoviska a námitky, popřípadě důkazy, mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Upustí-li vodoprávní úřad od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 10 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky, popřípadě důkazy. O určení lhůty se nevydává usnesení. Jde-li o rozhodování týkající se vodních děl, postupuje se podle stavebního zákona.*
23. Podle ustanovení § 112 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), *od ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění. Upustí-li od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 10 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky, popřípadě důkazy. Zároveň je upozorní, že k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, popřípadě důkazům nebude přihlédnuto.*
24. Podle ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy. Podle odst. 3 věty první téhož ustanovení stanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
25. Zbylé dvě žalobní námitky se týkají opožděných (a v důsledku toho nepřipuštěných) důkazů a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tyto námitky přitom spolu úzce souvisí, neboť žalobkyně vytýká správním orgánům nepřezkoumatelnost spočívající v hodnocení těchto důkazů za současného konstatování jejich opožděnosti a nepřipustnosti.
26. Krajský soud se zprvu zabýval otázkou včasnosti důkazních návrhů učiněných žalobkyní podáním ze dne 22. 7. 2019 a dospěl k závěru, že ani tato námitka není důvodná. Dle žalobkyně měl Krajský úřad po v pořadí prvním zrušujícím rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2019 dát možnost žalobkyni, aby se ve věci nově vyjádřila, navrhla důkazy a případně učinila námitky, jelikož se jedná o nové řízení. Krajský soud považuje takovou argumentaci za zcela mylnou, neboť jí dochází k samotnému popření zásady koncentrace správního řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2009, č. j. 4 Ads 114/2009-49, ke koncentraci řízení uvedl, že „možnost uplatňovat námitky a připomínky, navrhopvat

důkazy a činit jiné návrhy jen do určitého procesního stadia je (...) jedním z pojmových znaků zásady koncentrace, která je opakem zásady jednotnosti, podle níž lze takové úkony činit podobu celého řízení až do vydání rozhodnutí. Dalším pojmovým znakem koncentrační zásady je (...) nemožnost přiblížit k opožděně učiněným procesním úkonům. Bez toho by totiž omezení procesní aktivity účastníků do určitého stadia řízení postrádalo jakýkoliv smysl a představovalo by tak nevynutitelnou právní normu. Takto vymezené pojmové znaky koncentrační zásady jsou v souladu i s právní naukou, podle níž koncentrace v správním řízení značí, že určité úkony je třeba učinit v určité etapě správního řízení, typicky do skončení ústního jednání, popř. ve lhůtě stanovené správním orgánem. Na později učiněné úkony nesmí, popř. nemusí být brán ohled. Zásada koncentrace musí být výslovně vyjádřena ve speciální zákonné úpravě.“ Smyslem koncentrace řízení je tedy stanovení předem určeného časového okamžiku, k němuž lze ještě tvrdit nové skutečnosti, navrhopvat důkazy apod. Pakliže by měly správní orgány postupovat dle tvrzení žalobkyně, tj. po každém zrušujícím rozhodnutí nadřízeného správního orgánu opětovně poučit účastníky řízení o možnosti činit nové návrhy, docházelo by k absurdním situacím, kdy by se vždy po zrušovacím rozhodnutí objevovaly v prvostupňovém řízení stále dokola nová tvrzení a důkazní návrhy, v důsledku čehož by správní řízení nespělo k vydání pravomocného meritorního rozhodnutí. Kterýkoliv z účastníků by se přitom mohl proti novému rozhodnutí opětovně odvolat [srov. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Za této situace by se faktickým „pánem správního řízení“ stal účastník opětovně vnášející novoty do řízení, a nikoliv správní orgán, což by ve výsledku mohlo vést k újmě ostatních účastníků majících zájem na rychlém a spravedlivém skončení věci. V případě vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání po zrušujícím rozhodnutí odvolacího orgánu se tedy nejedná o nové řízení, jak se mylně žalobkyně domnívá, naopak jde stále o jedno a totéž správní řízení (totožnost věci je dána stejným předmětem řízení a stejnými účastníky). Nezbyvá než uzavřít, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud označily důkazní prostředky předložené žalobkyní dne 22. 7. 2019 za opožděné, jelikož poučení o koncentraci řízení se žalobkyni dostalo oznámením Krajského úřadu ze dne 21. 11. 2018 o pokračování vodoprávního řízení. Krajský soud k dané námitce závěrem opakuje, že je zákonem povolán k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, a to jak po stránce skutkové tak i právní, proto napadené rozhodnutí z jiných než v žalobě uplatněných hledisek nepřezkoumával, což ostatně plně odpovídá legitimnímu očekávání žalobkyně, že žalobními body nastavila referenční rámec soudního přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2011, č. j. 2 Afs 16/2011-78, publ. pod č. 2510/2012 Sb. NSS).

27. Žalobkyní namítaná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí může spočívat v jeho nesrozumitelnosti nebo v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Žalobkyni lze sice dát za pravdu, že stran posudku „posouzením hydroenergetického potenciálu vodního díla S. od firmy Š. z února 2018“ žalovaný na jednu stranu konstatuje předložení tohoto důkazního prostředku po koncentraci řízení a na druhou stranu provádí jeho hodnocení se závěrem o jeho nezpůsobilosti vnést do řízení nové skutečnosti. V kontextu projednávané věci ovšem tato skutečnost nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Jak konstatoval Krajský soud výše, dotčený posudek byl žalobkyní předložen až po uplynutí lhůty pro označování dalších důkazů, tudíž k němu nemusely správní orgány vůbec přihlížet. Pokud i přesto správní orgány tento důkaz podrobily hodnocení a sdělily žalobkyni, z jakých důvodů není takový důkaz způsobilý ovlivnit výsledek vodoprávního řízení (schválení manipulačního řádu vodního

díla), nejedná se o nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti nebo v nedostatku jeho důvodů. Správní orgány, ač tak činit nemusely, pouze uvedly, proč by daný posudek nemohl ovlivnit výrok o schválení manipulačního řádu, i kdyby byl předložen v koncentrační lhůtě. Pokud jde o znalecký posudek Ing. O. K., tak ani stran vypořádání se s tímto důkazním prostředkem netrpí napadeného rozhodnutí vadou způsobující jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný na str. 5-6 napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem rozvádí, z jakých důvodů nelze závěry tohoto posudku využít v nynějším vodoprávním řízení (jedná se především o nezohlednění manipulačního řádu pro jez Osek z roku 2010 - viz odst. 12 tohoto rozsudku). V tomto duchu není důvodná ani námitka, že Krajský úřad měl žalobkyni vyzvat k předložení originálu znaleckého posudku, pokud mu nestačila jeho kopie. Jak vidno, žalovaný se řádně vypořádal i s předloženou kopií znaleckého posudku, navzdory konstatování Krajského úřadu o absenci nezbytných náležitostí pro znalecké posudky. Napadené rozhodnutí je tak v souhrnu s rozhodnutím Krajského úřadu v mezích žalobních bodů plně přezkoumatelné.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud uzavírá, že v mezích žalobních bodů neshledal napadené rozhodnutí nezákonným, přičemž správní řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, netrpí ani vadami způsobující jeho nezákonnost nebo nicotnost. Vzhledem k tomu, že jiné žalobní body nebyly v žalobě obsaženy, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
29. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšné žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výroky II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 20. dubna 2021

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu